

ŽENSKÁ HLÍDKA

Podatelka M. Burešová

JAR. VRCHLICKÝ:

SLEPÉ DÍTĚ.

Kraj celý smál se v jarní den,
já poprv z města vyšel ven,
zřel blankyt, mladou zeleň zas,
zoeř s branky, květu plnou hráz.

Kde kříží draba cestu v luh,
se blýskal v slunci starý pluh,
a vedle něho, v klínu květ,
sedělo děcko pěti let.

Kraj celý smál se v jarní den
i věla z oulu hlta ven,
plák nota zkoušel na stráni,
vše bylo velké usnání.

A dítě s květy v klínu svém
se usmívalo navzájem;
já přibídl blíž — o jaký žal!
já zřel, co ztajíla mi dál,

a duše má se zachvěla,
zob slepě bylo doěla...
Čim jest mu všecka krásna kol!
jest jaro věcem v jeho bol!

A přeč ten úsměv na tváři!
Toť sotva radost záhni
na líčku těch, kdo v luhku živ
zí pláti kolem Vesny div.

Co o té krásce děcko ví?
Zpěv ptáči mu to nepoví,
ni stromů šum, a v líčku přeč
plá jomu blaha ránoce!

Tak štěstí rovněž — obohč z tvých cest
se uhne jinam, přeč jest!
lys v snách, však reflex, byč i mladý,
se z dálky v duši zradí.

Ó chť jej, s celou duší smáj!
Jak dítě říti jara báj
ty víš je, však ne tento cit
té, jak to dítě — vdeným být.

PRÍSPĚVKY PRO VÁLKU POSTÍZENÉ KRAJANY:

Celkem odevzdáno Č. N. S. \$149.95
Př. Aněžka Zemanová, Omaha, Neb., \$ 5.00
P. Vincenc Cejnar, Rudyard, Mont., 25
Minule oznámeno 8.90

Celkem na novo \$13.85

ČIM DÁL, TÍM HŮŘE!

Velice holetně se dotýká nás všech hrozná situace, do níž jest lidstvo uvrženo, a proč? Co je příčinou tohoto vraždění napofid? Jen pouhá mocichtivost několika vůdců a za to má lid hrozně zoukseti. Je věru na čase, by se lid jendekráte ozval, a řekl "až potud a nic dále!"

Jest to hrozně jen při pouhém pomyslění, že v době pokročilého 20. století jest něco podobného možno u lidu kulturně vzdělaného, zdá se to prostou nemožností při uvážování a srovnání. Však zkušenost nám dokládá, že jest i dnes ještě dosti barbarské krve v lidstvu.

Kdy konečně přijde ta doba, by se lid vykšmíl nad podobné výstřednosti, by konečně doznal, že cil jeho sahá hloub, nežli jenom po kapsu. Ze touha jeho má se bráti za vyššími ideály, nežli jsou statky a maun. — Věru, smutno a bolno při pouhé vzpomínce na to vznešené naše hospodářství. Jsme přeč jen dosud ubož tvořiví! — A přeč člověk jest pánem světa — však špatný, a k tomu zpátečnický hospodář, neboť níč svá vlastní díla, vraždí svou vlastní krev! — Hrozně — však bohužel — pravdivé!

Drahé matičky: — I na nás zde přišla řada, ani nás to zde v Americe nemine, neboť jak všc navštěvuje, budeme i my matky se museti rozloučiti se syny a muži a obětovati je na oltář vlasti, by hájili zem svou před zbláznilostí tyranů. Jemuz není nic svatého a máš jeho nezna mezi! Chťli jsme knati záslužnou práci, vyponáhati radou i skutečnou práci, ale to vše tyranům nepostačovalo, oni chťli "krev" a jen to je, jak se zdá, upokojí. Však v této kritické době není nám možno jinak, než vykáti činu a doufati, že snad se zase vše urovná a nastane náprava k lepšímu a že chaos tento jest jakási rozhodná doba ku urovnání sporu a snad zamezení podobného rádeči již na vždy! — Doufejme, že se tak stane a že se lid konečně probudí ku lepšímu životu!

Máme právě první jarní dny, kde bychom se měli těšiti z ci-

vota a zároveň vítati příchod obnovení celé přírody. Však místo této radosti jest nám podáván meč a to meč krvavý, jenž nás děsí při pouhé vzpomínce na možnost dosahu jeho.

Doufejme však, že dříve nežli list se stromu opět cpadá, bude tato hrozná válka a původci její dle zásluhy ztrestáni.

Paňi Ludmila Knotková s deurnou Vincičkou dlela v Omaze několik dní návštěvou u knofičky, př. V. Čermákové. Paňi Knotková jede k manželům Čermákovým jako do svého domova, neboť jí jsou náhradou za rodiče, kteří dosud bydlí v Evropě. Paňi Knotková též nikdy nezapomene mne poetiti svojí návštěvou, kdykoliv zavítá do Omahy, za čez jí díky. Paňi Knotková pak přečí, by se ze své těžké choroby brzy úplně zotavil.

— Dělim národy právě jako lidi na dva druhy, na ty, kteří se mají za mocný a na ty, kteří se dají vláčet i skuhrají. První mluví bezpodmínečně, druhých nenávidím. Někdy také lituji; ne, nenávidím vždy.

—Jaroslav Hilbert.

— Synu, dobře sobě do paměti vštěp, že velmi nebezpečně jmění jsou zásluhy; kdo jich nabyl, bý-vá pak i za dne a na veřejné ulici částěji předpádán než ten, kdo v noci pustou krajinou cestuje s tučným měšcem zlata.

—V. Vlček.
—Prokázete největší službu státu, jestli pozvednete nikoli střechy domů, ale duše občánů, neboť jest lépe, aby velké duše přebývaly v domech malých, než aby nízké duše číhaly v přilhytých velkých.

Horlivá čtenářka z Omahy! — Čtění pořadatelko a čtenářky "Pokroku"! Se zájmem sleduji zprávy v listě tomto a zvláště pak "Ženskou Hlídku" a dopisy v ní a tu často si tak myslím, no, vždýt by jsi si měla také trochu tam zaskočit. A věru jsem se tam osmělila a proto doufám, že mně prominete moji smělost. Ani nevíte, jak mne zajímal dopis př. Miškovské, kde popisuje svůj pobyt v Chicagu. Věru vám, čtění paňi, až zaviřím, že se tak dobře všude pohavíte. Tak si často myslím, kéž by mně bylo dopřáno jednou za svého života se tak někým podívati; ale pro mne není zábav ni výletu, pro mne je jen práce a dřina. A proto se alespoň těším z radosti jiných a předčítám si popisy těch výletu a co která zázila na nich. Jen, čtění krajan-ky, hodně přečte do "Hlídky", jestli se bavíte vy skutečnými výlety, tož nám alespoň dopřete, bychom z vašeho vypravování též měly požitek. S nastávajícím jarem nám všem přibude zase hodně práce, však také hodně radosti, ješto budeme museti se pohybovati na zdravém vzduchu a to nám všem hodně prospěje, neboť jsme měly letos hodně nemoci a snad se to vše zučnám. Zdravím př. pořadatelku a všechny čtenáře a budu-li mi dovoleno, přijdu opět mezi vás!

Josefa Tůmová, Dorchester, Nebraska, 18. března. — Čtění paňi pořadatelko "Ženskou Hlídku"! Přijmte ode mne srdečný pozdrav, milé čtenářky, u příležitosti, kdy jsem se opět odhodlala mezi vás se podívat. Dovolují si též poděkovat paňi Barboře Baxové z Coddell, Kans., za ten její dopis, v němž vyšlela, co bylo jí vše zakusiti, když ve staré vlasti u téhle hospodyně sloužila. Milá paňi Baxová, naše Emilka ne-umí siie mnoho český est, však jakmile nám přišel ten náš milý "Pokrok", tak se ihned dala do čtení a pravila. Mami, hleď a poslouchej, načez celý váš dopis s velkým zájmem přečtla. Věřte, milá paňi, že mne sice politý přičlení vašeho utrpení, neboť při té příležitosti vzpomněla jsem sobě na moji matičku, jež přes dva roky již v klíněm spánku v tmu nemě odpovídá, neboť i ona nám vyprávěla, co jí v té staré vlasti bylo zakusiti, když ještě malým

děvčetem byla. Proto velmi se mi to nyní zamlouvá, když ta naše mládež máže si něco podobného přečísti, neboť jen tak nejlépe se dozví, co tam za tím mofem museli lidé vytrpěti. Drahá přítelkyňe, jen často přečte, neb já volice ráda si všechny dopisy přečtu. Také se mne naše Emilka ptala — nu a co, mami, budeš psát tetě? Tak, milá tato Vítámvásová, přála bych sobě nyní přijeti do Omahy, abych vás a tu vaši rodinu mohla navštívit. Domnívám se, že vás musí často bolet hlava, když musíte míti takovou četnou rodinu na starosti. Vzpomínám ale též, kdybych až do Omahy přijela, že bych celú to město musela sblhat, nežli bych vás tam vyhledala! Co pak se to stalo s p. Sotrabem, že tam nějak na tu naši "Hlídku" se pomíná? — Nuže, milé čtenářky, už je tu zase to boží jaro a ze opět jsme o jeden rok k té smrti blíže a jak nám bude ode dneška za rok — budeme-li tu všechny? Ačkoliv myslím, že asi nebudem! Se srdečným pozdravem na všechny, nyní dopis končím.

Čtění přítelkyňe! Jste hodná, že jste zase do našeho kroužku dopisovateleek zavítala a těšila by nás častá vaše návštěva. Jíž od tečka se budeme těšiti i na dopis od vaší slečny deurně, až trochu doroste — budeme v ní zajiště míti dobrou společnici. Jen přijeďte smele, já vás sama ku této Vítámvásově dovedu, proto žádám starost. Srdečně vás zdravím — Pořadatelka.

Barbora Baxová, Coddell, Kans., 17. března 1917. — (Pokračování.) — Bylo to jednou na podzim, když se již žala nat pro dobytek. Tehdy jsem jí nesla plný koš z pole domů, když mne dohonil jistá ženština a praví: Odpočii si, zajiště je to pro tebe těžký náklad. Tedy jsme si sedly a ona se mne pak dále vyptávala, zdali mímím i nadále u dosavadního hospodáře setrval. Sdělila jsem jí že nikoliv — že jsem se u nich za ty dva roky dosti nadělela a to o hladu, — Nuže, pojd' k nám — pravila — my ti dáme 10 zlatých a k tomu ti ještě všední šaty přidáme a ke svátku pěkný bavorský šátek na hlavu dostaneš. Slyšeli jsme takové, že té ta tvá hospodyně bije a že mnoho o hladu zakoušis; proto asi tak špatně vyhlížís — což nemáš rodičů? Sdělila jsem jí, že mám otce a macechu. Nu a proč tedy otec nepřijde se na tebe podívat — pokračovala ona dobrá žena — a nezakáže jim, aby tě netrýznili? Sdělila jsem jí, že jest to 3 hodiny cesty vzdálené a že to otec sem nepůjde. — Já ti něco povím — praví zase ona — ovšem, nesmíš to ale na mne povědět. Že jsem té totiž navědla; až té bude zase hospodyně hřt, tak ji jedno-duše řekni — nebijte mne — bijte si své; vám je Pán Bůh nesvěřil. — Jendekráte jsem si sechovala tři hrušky, jež spadly se stromu, do mšičku v úmyslu — až půjdu po práci, že si je sním. Hospodyně však je našla a zase mi vynadala, že přy je nemám co před ni sechovávat a při tom uštěřila mně notný šouchanev, tak že jsem až zavrávorala. Na to ale hned jsem se vzprímila a povídám jí — vy mne nebijte — bijte si své; vám je ale Pán Bůh nesvěřil! — To jste jí ale, mé drahé, měly vidět, jak se zarděla; přestala nadávat a dala se do brekotu a sypla — já taková žába, že se jí opožívám tohle vyčítat a že stejně to neumím až své hlavy, kdo přy mne k tomu navěd. Ovšem já jsem tvrdila, že nikdo. Na to následovalo kážání od obou, že přy jsem jako ta slůzka sv. Anny, která, když jí sv. Anna trestala, tak přy jí do očí neprodust její vytýkala. Za to přy se služe špatně veslo a Bůh jí za to potrestá, kdežto sv. Anna potom přy dostala Panuu Marii. Měla jsem však říci, když jsem jí to vyčítala, že ona dostane potomka Matěje. Tenkrát jsem ale ničeho podobného nevěděla. Hospodyně však mne už vícekrát nebila, ani se jí tolik se mnono nevadila; nejspíše se asi obávava, abych jí zase nevyčítala. Zadržadu jsem noměli a jen tu a tam stále několik starých stromů švestkových a ten hruškový štep stál poblíž studně. Hospodárnéž otec, asi třicetý stáree, nosil kalhoty, děky po kolena, dlouhú domá štrýchanou punčochy, dřeváky a krátkou kanzjúk vlnu; já měl rovné přilíživé

sáhaly mu až po ramena, tak že předhnu-li zde na Washingtonovu obras, tu si vždy vzpomenu na toho chudáka, jak s ním a jeho staříčkou ženou, jednou nohou v hrobě, ti mladí zacházeli. Když jim odváděli výmínek, bývala vždy vojna; neboť jim dávali to zadní obří, oni ale je nechtěli vzíti. Z té hrušky mívati též třetinu ovoce. Jendekráte dědouchek šel pro vodu, při čemž si též jednu hrušku, kterou vítr sklátil, sebral. Hospodyně to ale oknem postřehla a hned na hospodáře volala — jen pohleď na toho starého n. . . a, on si sbírá hrušky; hned jdi na něho. Hospodář skutečně vyběhl a zle na dědouchku láteřil, proč že ty hrušky sbírá; vytýkal mu, že mu nepatří, ješto přy dostane svoji třetinu. Však vy si také všichni sbíráte, dědouchek se bránil; ostatní jsou mé, jako tvé. Na to ale Matěj sundal s nohy dřevák a udeřil jim svého otce do obličje a to tak mocně, až krev se mu dolů řinula. Stařeček hrušky pustil a ehyt se za obličje, srdečlononě volal — Ježíš — Maria! Bůh ti to opat, ty hodný synáčku, načez listostně se rozplakal. Hned na to ze stavení vyběhla hospodyně a volala — dobře jsi mu udělal, což nemůže čekat až dostane svoji třetinu? Pak ale vyšla též starěnka a v pláči vytýkala synovi i snaše jejich surové chování. Následovala hádka s pláčem, což pozoroval neklikl diváků, kteří ale, když viděli starěčka krvi zbroceného, hned beze slova odehřeli. Po velkém rámuos rozváděné strany odebraly se konečně do svých světnic. Stařeček po dlouhou dobu chodil s obličjem zavázaným. — Aby to tak dnešní doby syn udělal oteč! — Co se ti mladí nachodili spolu po poutích, ba až do Bavorů šli prosit Panuu Marii, by je nějakým potomek Matěje obdorovala. Však marné byly jejich prosby! Timto jsem vám tedy vy-pověděla vše, co jsem za ty dva roky ve službě zkusila a viděla. Pak jsem šla zase na naši stranu sloužit do Benov a do Klatov, kde jsem se měla dobře, dostávala jsem ale jen 250 kr. měsčnč, neboť tenkrát se více neplatilo. — Nyní ale už nebudu asi moei více psát, neboť nastává nasazování va-je, sázení brambor a dělání zahrádek; leda že by se ještě do-stavila velká zima. Já ale ven nevýjdu, neboť hoši vše venku udě-lají, tak že se mně dostává čuati si sednout ku psaní. Mám ještě v úmyslu něco vám sdělit, nad čím jistě budete žasnout.

Čtění přítelkyňe! Jak z vašeho dopisu lze souditi, mnoho jste v mladém svém věku ústrku zaku-sila. Ličen vaších zkušeností mnohá čtenářka s velkým zájmem čt-la a zajiště všem se zavděčíte, když v dopisování budete pokračo-vati. Ohledně poznámky ku konci vašeho dopisu, dovolují si říci, že nelze nyní něho na věci změniti. Při volbách většina vláde-ne a té nutno se podřídit; pro co lid volil, to má a mělo by mu to na přistě sloužit za výstrahu. Sr-dečně zdravím vás — Pořadatelka.

Aloisie Macháčková st., Buhl, Idaho, 17. března 1917. — Čtění paňi pořadatelko "Ženskou Hlídk-ky"! Myslím, že je čas, bychom si zase předplátli na celý rok na náš oblíbený "Pokrok", a při tom si, milé družky s vámi malíčko pobeseduji. Milé družky, čt-la jsem totiž v jednom časopise článek o prázdných kolébkách v Evropě, jak jistě dámy hereč si k rdeči, jak kolébky zaplnití. Jsem již staříčka matka četné rodiny, kterou velmi miluji a o jejíž vzoru-u výchovu jsem se s manželem věrně starali, takže k staru máne ze synů i deery dosti radosti, ale přeč jsou k nám velmi laskavi, ale přeč neschvalují kolébky přeplněné, aniž zase úplně prázdné. Veliké četné rodině je velmi těžce se o úplné vzdělání se postarat a jak dámy navrhuji, by vláda zařídila ústavu, do níž by se dávaly sí-roty od 16 let a k nim pak mladi-ci pouštěli, též se mně huší. A tué ty plně kolébky! Snad proto aby matky věnovaly životy své a pak svými četnými rodinami syny stavěly armády všem moderním vymoženostem? Ók lečkoliko jsem slyšela, že chtějí ty korunované sluty jen dosti lidu vybit a svou slavu krevi zvětšit. Ovšem, můj rozum je na vše krátký, proto milé družky, vám moudřejšiu, pro-

nechám, byste se o těch přeplně-ných kolébkách rozhodly. Zde v Idaho jsme od minulého jara a dosti se nám zde líbí, ale my zde již jsme jen na odpotínku; dva synové zde farmaři již 8 roků a tēm se též zde dosti líbí, neb létu a podzimy jsou výborné, pozemky dobré, ale na letošní zimu ovčáci pohlížeji nějak škaredě, neb v ú-noru jindy už ovce pasou a letos již je 17. března a ještě je snih, ač není při tom taková zima, jakou pamatuji v Nebrasece. Far-meři též říkají, že nikdy nepama-tují tak dlouhou zimu. S pozdra-venem na etěnou redakci t. l. a vás, milé družky, dopis pro tentokrát končím.

S. Z., Wilson, Kans., 15. března 1917. — Dnes, když jsem se div-la oknem přes cestu k sousedovi, postřehla jsem, jak třesné počí-nají pučet. Tento rok je pozorají bedlivěji, nežli sám soused Černý, aby mne totiž zase nenapálil jako v loni. Tehdy, liska stará, mně slíboval třesné hned, jakmile prý budou zralé — při nejmenším dva kvarty — a já, dobrák, jsem mu uvěřila, čekala a ještě dnes čekám. Když tehdy třesné byly již zralé, zaslá jsem tam a ptala se, kdy vlastně mi ty třesné hodlá dát? Řekl mně, jen abych si tam pro ně přišla jedny den. Slíbeného dne vstala jsem v pět hodin ráno a hned na to špechala k sousedovi, když tu v branky potká mně sou-sed Černý, jemuz s oči bohaté slzy kanuly. Ptám se ho tudíž co mu vlastně schází, či je-li jeho paňi nemocnou? A tu on mně odpo-věděl — "Ale holka, potkala mne něstěsti, neboť ptáci sezobali mně všechny třesné — ani jedinou na štěpech nenechali. Mzí mne to velice, že ti slíbené třesné nemo-hu dát. Však buď ujistěna, na druhý rok ti to vynahradím, do-staneš jich za to více!" Toho dne sedly jsme u večer s maninkou venku, když tu pojednou zasle-chnem odkudsi podezřelě mlaskání. Maminka ihned vzkřikne — ho-uno, děvče, spečeň do zahrádky, neboť jsou tam jistě Sulové pra-sata; všechno nám tam sežerou. Sorva ale jsem povstala, tu za-slechne paňi Černou hubovat a jak mezi jiným pravila — ty sta-ry, co mne tu pod tím oknem tak labužnícky mlaskáš? Vzdlyř ani spát nemohu! — A tu ovšem hned jsem byla ujistěna, že mně ten Čer-ný, podšívka, přelhal. Proto až tento rok budu vidět, že jsou tře-sné zralé, nebudu se ho vůbec ptát, zdali mohu jaké míti, nýbrž tam hned půjdu s košíkem a jednodu-še očesu všecky, co jich na štěpech bude. Tak se mi tedy ten paň Černý odměnil za to, že jsem ho zachránila před jistým utonutím v louži. A tu alespoň tímto spiso-beh hodlám se mu pomstíti.

UZITEČNÉ POKYNY.
— Káva jako vykuřující pro-stredek. — Snad dosud málo jest známo, jakým výtečným prostred-ken jest káva. Její vůně vypudí z bytu jakýkoliv zápach a sama též brzy se vytratí. Výpary kávy jsou zdravými a možno o nich ří-ci, že nejsou nepřijemnými ani lí-dem nejměilivějším. Důkaz, že ká-va pohleuje jiný zápach, nalezme, když jest poprvé pálena. Ač-koliv vyčene všechny jiné zápachy ze světnice, nevítáme jí samotnu dle ne; několik minut kolem ka-mene; sílná vůně její rozpýchá se po celém bytu, který tím zpuso-beh náležitě jest vykouron. Aby se mohlo kávy jako vykuřujícího prostredku použiti, jest třeba jesti množství semletí a pak vysypati na rozpákná kamna, kde se pone-chá tak dlouho, pokud ushořel. Při vykuřování kávu můžeme se ve světnici pohybovati, aniž bychom tím nějak trpěli, kdežto při vy-kuřování sírou není to možným.

— Nečeřte-li, aby nedečkla a mí-sy po cibuli nebo česneku a pod, zápachaly, zapal na platině kus pa-píru a vypal plamenem vnitřek nádobu. Za malý okamžik zápach pomine.
— Činové nádobí vyvístine nejlépe roztřednou a s vodou smí-chaun křídou; pak nádobí v te-ple vodě opláchneme a vlnoum hadříkem otřeme.
— Saaz z kominu, pod níž se páli dříví, jsou výborný prostre-dok proti červům a huseenkám, hubičím rajská jablčka, mladé z-lobi, okurky atd. Mají se posypati na troš.

STAKE.
Vem hodně silný fizek "Sirlou stake", osol, opepři, dej na desti-čku, posyp hodně moukou a pali-čkou do něho vltuě tolik mouky co možno. Dej to do rozpělené masnoty na kastrol a nech do červena usmažit na obou stranách. U-sekej na drobno půl koflíku mrkve a vodnatky a jednu malou cibuli a jeden pepř; přidej do toho koflík rajkých vařených jablíček, a jeden koflík vody; nalej to na maso, přikrej a vař to as tři hodi-ny; občas miehajíe, by se to ne-připálilo. Na tabulí pak k tomu předlož smažené brambory. Omá-čku můžeš přecediti, aneb jen tak nechat.

SALÁT ZVANÝ "PTAČÍ HNÍZDO."

Rozeber pěkné hlávky salátu, do každého listku obráceného jako mistička, vylož každý usekanými jábky smišenými s mayonaisou omáčkou, do níž vpracuj je-den pepřík nakládaný, zvaný (Pi-minto). Posyp každý okolo use-kanými ořechy, tak aby to vypa-dalo jako hnízdečko. Oloupej as čtyři velká zrnka vlna, vyndej z něj semínka a vlož do každého zrnka jádro z liskového oříšku, dej je do prostřed každého hníz-dečka, poklad hustou omáčkou, a předlož hostům. Jest to velice vzhledné a dobré.

PUDDING Z KOKOSOVÉHO OŘECHU.

Dej do mísy polévkovou lžiči másla rozpustit, přidej do toho koflík mléka a nech to na plotně pro-vrát, přidej do toho mléka tři unce usekaného kokosového oře-cha, oslad to dle chuti a nech to schladnouti; přidej do toho ušle-hané žloutky za dvou vajec. Vy-lož kastrolek neb formu dobrým těstem, vlej do ní tu přípravnú a přeč v hodně horké troubě až je to tuhé. Ušlehej bílky z těch dvou vajec, oslad a chuf dej vanelje, poklad po vrehu, posyp ořechem a dej to do trouby zčervenat.

Modní svět.

1818 — Pro dámy sukně o třech kusech. — Strih v 8 velkostech 22, 24, 26, 28, 30, 32, 34 a 36 pal-ceu míry v pásu. Na velikost 24 pal-ce jest zapotřebí 3 1/2 yardů 44-pale-ové látky. Sukně pří dolním o-krají měří 3 1/2 yardu.
2021 — Sportovní bluzo pro dá-my. — Strih v 6 velkostech: 34, 36, 38, 40, 42 a 44 palece míry pře-prsa. Vyžaduje 3 1/2 yardu 36-pale-ové látky na velikost 36 palec.
2009 — Nedbalkový úbor př-dámy. — Strihve 4 velkostech 34, 38, 42 a 46 palec míry pře-prsa. Na velikost 34 palec jest př-třeba 6 1/2 yardů 44-paleové látky.
2014 — Šaty se spodní bluzo pro slečny a utlé ženy. — Strih v 3 velkostech: Na 16, 18 a 20 rok. Jest zapotřebí 2 yardy 36-pale-ové látky na guimpe a 1/2 yardu v-šaty na velikost 16 let. Šaty u d-ělanho konce měří 2 1/2 yardu.

ASK FOR AND GET
SKINNER'S
THE HIGHEST QUALITY
MACARONI
36 PAGES RECIPE BOOK FREE
BRINER MFG. CO., OMAHA, U.S.
LARGEST MANUFACTURER IN AMERICA